

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija

Tekstopolis

Knjiga 57

PARTIZANSKA KNJIGA

Guy Helmingier
Rost

Originally published as “Rost. Stories”
© capybarabooks 2016
All rights reserved by capybarabooks s. a. r. l., Mersch

© za srpsko izdanje Partizanska knjiga

Avec le soutien du ministère de la Culture (supported by
the Luxembourg Ministry of Culture)

Published with the support of the National Cultural
Fund, Luxembourg

LE GOUVERNEMENT
DU GRAND-DUCHÉ DE LUXEMBOURG
Ministère de la Culture

NCF
National Culture Fund

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

Gi Helminge

Rđa

S nemačkog preveo Dragoslav Dedović

Kikinda, 2022.

Blaski

Bio je nestrpljiv čovek.

Nije mogao da sačeka.

Trčao je u susret stvarima.

Svi su klimnuli glavom.

Rajnhold Blaski se probudio. I ove noći se probudio, sklonio ćebe i, mada umoran, skočio iz kreveta. Čak nije navukao ni pantofle. Požurio je tih nekoliko koraka do prozora, kroz koji je noć treperila plavičasto kao da je napolju bio upaljen ekran nekog televizora. Blaski je kratko zadržao dah, dok je njegov pogled skliznuo s vrha jedine jelke u prednjem vrtu na travu, zadržao se nekoliko sekundi između vlažnih vlati, pre nego što se približio ulazu u kuću. Tamo je bila jedna stolica. Blaski ju je pre sedam dana ofarbao u belo, i od tada se noću budi, ustaje iz kreveta i žuri ka prozoru. Stolica se s tog mesta jedva vidi. Okno mu se isprečilo. Naslanja čelo na staklo, razaznaje prednje noge stolice i noge čoveka koji na njoj sedi. Blaski ne zna tog čoveka, svakako mu nisu poznate pantalone u koje su uvučene naizgled debele noge. Ni cipele mu ne bude sećanja. Dok stolica nije bila ofarbana, dok je drvo stajalo prljavo, kraj ulaza, na nju niko nije sedao. Ali sada se Blaski svake noći budi, mesec je nakošen iznad njegovog prednjeg vrta, a čovek sedi u stolici. Prijatelji kojima je spominjao tog čoveka

rekli su da je Blaski nestrpljiv, da bi trebalo da dopusti da stvari idu svojim tokom, a ne da ih ubrzava.

„Pa ja ništa ne radim“, kaže Blaski, „budim se noću, a taj čovek sedi na mojoj stolici, pred mojom kućom.“

Staklo pred očima Blaskog magli se od njegovog daha. Stolica se rasplinjava u izmaglici; čovekove noge se mešaju s tamom. Blaski zabacuje glavu da duboko udahne. Onda se okrene od prozora i na prstima ode do kreveta. To Blaski čini svake noći otkako je ofarbao stolicu. Hteo bi da zna ko sedi tamo pred njegovim ulazom i odmara se na njegovoj stolici. Iako je napolju hladno, Blaski nijednom nije video čovekov dah. Usred-sredio bi se, priljubio čelo uz staklo, ali nikada nije video više od čovekovih nepokretnih nogu. Ako ćemo pravo, on čak i ne zna sa sigurnošću da je to muškarac. Blaski pretpostavlja da je muškarac.

„Cipele“, kaže Blaski, „debele noge koje pune nogavice.“

Ujutro, kada se probudi, Blaski zaboravi čoveka. Ustaje, doručkuje, otključava ulazna vrata polazeći na posao. Kad vidi svoju belo ofarbanu stolicu, priseti se čoveka. Tek tada ga se priseti. Blaski se tome čudi. Kad stoji pred svojim krevetom, Blaski se premišlja da li da izađe i pita čoveka šta tu radi. Onda se seti svojih prijatelja i opet legne u krevet. Ali danas se Blaski oseća mnogo jačim.

„Ima takvih dana“, kaže Blaski i navlači svoje pantofle. Time je rešeno da se više neće vraćati u krevet. Blaski otvara vrata spavaće sobe i stupa u mračan hodnik. Ne pali svetlo. Pipa zid duž hodnika, pod jagodicama oseća ramove slika, a komodu dodiruje butinom. Na njoj

je telefon. Blaski okleva za trenutak, a onda nastavlja. Levo sluti kuhinjska vrata. Na kuhinjskom stolu, seća se Blaski, ostalo je mleko od večere. Onda u levoj ruci drži kvaku ulaznih vrata. Desnom rukom polako okreće ključ u bravi. Ona tiho škljocne, a onda opet zavlada tišina. Blaski ispušta dah najtiše što može, koristi taj trenutak da oslušne zvukove s one strane vrata. Ne čuje ništa, samo mu se dah izvija kraj sopstvenih nozdrva uz lako zviždanje. Onda Blaski polako, beskrajno polako pritiska kvaku, i centimetar po centimetar otvara vrata. Najpre vidi čovekovu cipelu, noge u smeđem platnu pantalonu; a onda vrata oslobode pogled na pozamašan stomak. Čovek nosi košulju i kravatu, preko toga taman sako. Imao sam pravo, pomisli Blaski, muškarac je, mada mu još nije video lice. Blaski je vrata otvorio toliko da bi se i njegovo telo u potpunosti videlo u procepu kad bi se čovek okrenuo. Ali čovek se ne osvrće i uopšte se ne miče. A Blaskom upravo postaje jasno da je potpuno nag, s izuzetkom pantofli. Srce mu udara brzo i jako, a ostatak tela se smrzava. Blaski razmišlja da li da se vrati u krevet, na pamet mu padaju prijatelji, ali Blaski je već otišao predaleko i ne može nazad. Kontrolisano, koliko mu to puls dozvoljava, podiže desnu ruku. Mišići su mu pritom začuđujuće mlitavi, kao da je sve udove pustio da vise. Ruka se približava čovekovim ramenima. Blaski skoro da oseća čovekov sako. Dodirnuću ga, misli Blaski, dodirnuću ga. Onda primeti da je na prednjoj desnoj nozi stolice farba već počela da otpada.